

ДІЛО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10, II. пов. Кonto почт. шпал. 26.726. Адреса теле „Діло-Львів“. Число телефону 565. Рукописів редакція не звертає.	ПЕРЕДПЛАТА в Австро-Угорщині: місячно 5— К. чвертьрічно 15— піврічно 28— щорічно 36— у Львові (без доставки): місячно 4— К. чвертьрічно 12— піврічно 22— щорічно 44— в Німеччині: піврічно 28— М. щорічно 56— За зміну адреси платити ся 50 с.	Ціна оголошень: Рекламні оголошення, довільної форми або його часті 60 с. в кварталі 1 К., в місяць 1'50, в разі щодня 5 часті перед або по обіді на 2 К. Непрофільні 2 К. Слова такеж друкує під-ліній. Оголошення на суботу і неділю подвійне. Постійні оголошення за особам узгодити Один примірник коштує у Львові 16 с. на провінції 20 с.

Видає: Видавнича Спілка „Діло“.

Начальний редактор: Д-р Вацлав Панейко.

9. II. — 1918 — 9. VIII.

(Ф. К.) Відень, в серпні 1918.

Дня 9. лютого 1918 — отже саме пів року тому назад — в історичному Берестю довершився високо-історичний акт. Після півчверта року небувалої досі в історії людства всесвітньої війни одна з воюючих груп, центральні держави, заключили перший у сій війні мир, і то мир — в Україною.

Заключення мира в Україною було міжнародним признанням і закріпленням сього, що мало місце на Україні негайно після вибуху російської революції.

Розвій подій ще всім у пам'яті. Небувалій досі національний під'єм українських народних мас, що виявився в численних і багаточисельних всеукраїнських національних з'їздах у Києві, у буйному відродженню української преси, народженню численних українських організацій у столиці і на провінції. А далі — перші завязки української державності: всеукраїнський парламент, Українська Центральна Рада, українська національна армія, Генеральний Секретаріат України — все те при переговорах і згоді Петрограда Вкінці завершення: прокламування 21-го Універсалу і незалежної Української Народної Республіки.

Наслідки такого пишного національного відродження України не прийшлося ждати довго. Ой група воюючих держав слідили пильно за всім, що діялося над Дніпром, слідили — й у зв'язку з сям почали снувати нишком плани, менш чи більш сміливі, менш чи більш далекосігні. Україна стала чинником, з яким стали числитися на арені міжнародної політики. І ми бачили, як перші антанта — Франція, Англія, а опісля й Італія навязують з Україною формальні міжнародні зносини й посилають у Київ своїх дипломатичних представників. Вони вріють про вдержання східного фронту при допомозі України, про вступлення внаслідок дотермішньої свєї союзности на Сході, Росії — Україною. Та Україна не бажала вести війни — і се бажання миру поставило її в одну ліній з противною аюючою групою, Центральними Державами. Центральні-ж Держави зі свейого боку прикладають усіх заходів, щоби Україну вирвати з посеред своїх противників і тим зробити перший крок до ліквідації кольосального східного фронту, розв'язати великий обруч, який окувала їх з усіх боків антанта. Так прийшло до переговорів у Берестю, в тої яких група Центральних Держав признала формальне молоді Українську Народну Республіку як рівноправну собі суверенну державу і в якою дня 9. лютого с. р. заключила по усім формам міжнародного права мирний договір.

Договір сей дав Україні максимум того, що можна досягнути побідженому від побідника. Ні яких анексії, ні яких контрибуцій, Україні призначили цілу українську етнографічну територію з великом земель, які до війни належали до Австро-Угорщини, а яких — 1/10 частям їх — приобидно національно-територіальну автономію.

Україна вступила в Берестю в високомі віражності вартости, які приспорив їй початковий національний під'єм українських народних мас в 1917 р.

Кажемо нарочно — „початковий“. Бо аж надто скоро показалося, що під'єм сей, на жаль, ще не був угрунтований на сильній, не тохитній національній державній й волі.

Всім нам у пам'яті ще большевицький напад на Україну в перших місяцях сього року. Де були тоді українські народні маси, які не давали ще виявляти таке одушевлення національним відродженням України? Де була ся міліонів українська армія, як яку стільки разів з гордістю викликувалися? Де вкінці патріотичні українські полки — Б. Хмельницького, Дорошенка, Сагайдачного, Мазепи, Шевченка, Гонти, Грушевського і т. д. і т. д., з яких деякі з та-

ким ентузіазмом пішли робити паради на Софійській пл. у Києві? Чому військи дозволили залити Україну підлим московським бандам, чому дозволили їм залити Київ і допустити до сього, що Українська Центральна Рада та її привітєльство, які українським народним масам дали була не тільки українським державу, не тільки найдемократичнійший на світі державний устрій, але дали вкінці те, про що вони мріяли цілими віками, дали — звидю, чому сі маси допустили до сього, що ся Українська Центральна Рада та її привітєльство, такі громадяне, як — Грушевський, Вланитчак і т. д., що всі вони серед небезпеки жаття мусили втікати з Києва перед Божими, Шахраями і ж. п.? Де всі вони були тоді, ми добре знаємо: в рядах „центральних“, або просто таки в рядах большевицьких авантюристів, як се мало місце в багатона в численних вище недавно ще таких патріотичних полків. Повторизася Пелгава — тільки зуди ганебнійша, як в 1709 р.

Отсе становище українських народних мас супроти своїй молодій державі і державности підчас большевицького наїзду на Україну, становище, спричинене недостачею української державної думки, незрозумінням ваги історичної хвилі, яку переживаємо, привело за собою цілий ряд важких для України наслідків.

Першим таким наслідком було се, що українські керівничі, щоби ратувати молоді українську державу, були примушені, як колись Хмельницький, Дорошенко і Мазепа, оглянутися за чужою помічю. Поміч сю нійша в центральних держав, які й негайно рудили похід на Україну.

Як розвивалися події далі, загально відомо. Як велика мігла пересунулися війська центральних держав через цілу Україну і в короткому часі вийшли московських большевиців поза українські етнографічні границі. Вслід за ними й Українська Центральна Рада вернула до Києва.

Безявечно, було би куди краще, якби Україна взагалі не потребувала була чужої помічи. Та хтєж винен у тому, що з альтернативи — розгром Української держави і державности, або вратування їх при чужій помічі — Українській Центральній Раді прийшлося вибирати вло менше, — друге.

Розуміється, помічи сей центральні держави не дали тільки в прихильности до України, з якогось альтруїзму, чи з „великодушности“ навіть, як се у своїй політичній престої думав дехто на Україні (пр. Відозва українських партій до німецького народу після останнього перевороту у Києві). Признаючи незалежність України, включаючи в нею мир і вкінці даючи в її скрутаому положенню збройну поміч, центральні держави мали на меті передовсім власні цілі, які в даному разі покривалися до певної міри такою в користю України й які в крайньому разі вони могли добути й не оглядаючись на Україну. Се таке ясне, таке очевидне, таке самоарозуміле для кожного, хто здас собі справу в реальних відносин, що аж ніяково говорити про се більше. Та не здавали собі, на жаль, ясно справи в сього повернувши в помічю центральних держав до Києва керівничі Української Народної Республіки — і се привело до перевороту в дня 29. цігнія.

Переворот 29. цігнія 1918 викликав різні думки серед українського громадянства. Та хто в повною відомістю здавав собі справу з цілою серйозности становища на Україні для того важчийшим, ніж соціалізм, доктрини, теорії, була Україна, Українська держава й українська державність, той після перевороту відіткнув ледкиши грудьми: Слава Богу, що скінчилося на такому тільки перевороті! Бо колиб так повернулася була на пр. українська державність, — де є та сила, яка була би нині достоянтя за неї?

Переворот був для українського громадянства важкою лекцією політичної твердості а разом з тим і великим іспитом його державного розуму і хисту. Як воно здало його? Перше, зики відповісти на поставлене питання, треба сконстатувати один дуже важний факт: переворот відбувся на виключно соціальному ґрунті. Національні мотиви не входили тут у гру, українська держава і державність, як такі, стали предметом зовсім невідіткнені. Та не зважаючи на се, українське громадянство, замість стати лавою на всієї позиції загроженої будь-що будь українськї державности, з першої хвилі бойкотує на цілій лінії своєї ж таси, не-впорганізовану ще навіть, як слід, державу (чи суррогат держави), видаючи її таким чином вловні в руки чужим елементам — бо устрій її не підходить хвилезо під міру програм подвоних українських партій! І як колись підчас большевицького наїзду, тепер у друге виявилася незвичайно разяче, яку перевагу серед українського громадянства за кордоком мають інтереси партійні над інтересами національними, яка слаба на Україні державна думка.

Стажим отверто: український бойкот після перевороту 29. цігнія був тяжким гріхом.

Та найбільший гріх — сі антидержавні оргії, які по цілій Україні розвели декотрі невдоволені переворотом українські круги, — як колиб завзялися покавати цілому світови ad oculos, що Україна до власного державного життя ще не дорісла, що, як колись так і тепер, українська земля велика і богата та ладу в неї нема — прийдть отже і нацуйте над нами...

Сій антидержавній роботі українських партій треба у значній мірі подякувати, що Україна й досі не вийшла ще поза перші проби державної організації, що й досі немає ще якої такої української армії, не згадуючи вже про інші державні органи, як суд і т. п.

Колись, коли в державних архивах стануть доступними для ширших кругів тайні документи наших днів і коли майбутній український історик прочитає серед них ті обширні записки й ті щоденні рапорти представників чужих держав своїм урядам про те, що діялося в 1918 р. на Україні, то зовсім певне його поразить в них одно: бенедиктинська просто интність, з якою у записках і рапортах сих нотуються всі, найдрібніші навіть факти, які як небудь компромітують Українську Державу і державність.

І чи ж можна дивуватися погім, що престоїж, який Україна добула була собі в перших днях національного під'єму, з кожним майже днем паде нижше і нижше, що з кожним майже днем виривають нові й нові „п'ятання“ — крім холмського і волінського, ще бесарабське, кримське, чорноморської флотії і т. д. та найновійше: східньо-галицьке, що вкінці берестейський мир й досі ще не ратифікований всіми контрагентами.

Як инакше, зовсім инакше виглядалаби українська справа по обох бокх кордону сьогодня, колиб пишний національний під'єм перших днів революції на Україні не був солодким вогнем, а висловом глибокого національного почування, колиб записки *republicae* була *suprema lex* для кожного українця, колиб понад усі доктрини, теорії та партійні програми була верхом — українська державна думка.

Такий біляс України за перший піврік після заключення миру, біляс з приводу нас самих не такий, як сього бажалосяби.

Та всесвітня війна не покінчена ще. Саме на-днях вступили ми в новий, пятий уже рік. Що він принесе нам, людям взагалі — й Україні з окрема?

На Заході йдуть безпримірні в історії людства бо даліше. Шанси важуть ся. На Далекому Сході і Далекій Піаночі збираються нелеккі чорні хмари. Чи відродиться на ново давний східний фронт? Кождї хвилі може начатися всесвітній мировий конгрес.

В якму стані повісі виступити Україну? Чи буде вона супроти них субектом, чи обектом? Чи тільки вона родючий чинник, а яким числять її, чи про неї рішати — без неї і проти неї? Всі ці питання насунуваються вперто передо всім при гряді про загальний мирний конгрес. Бо треба згадати, що на загальному мирному конгресі гасло а того, що він і здатся нам довершеном уже фактом, легко може бути зміненем або й зовсім збудованим. Пригадаймо тіліки впр. в болгарській історії — мир у Сан Стефано і бодіку для Болгарії коректуру його відтак у Берліні. Бо „велькодушність“ в міжнародних відносинах, як і взагалі у політиці, не буває. І числять там тіліки зі сильними.

Польсько-німецьке порозуміння?

Львів, 9. серпня 1918.

Краківські польські газети доносять, що німецьке правительство має новий проєкт в справі полагождення польської справи. В польських

політичних кругах бувають живі заінтересованія ваяспідаженя конференції директор-політичного департаменту в Варшаві ки Януша Радзивілла в німецькій голсиній квартирі. Ся конференція має дознати дід вишим білшим зміни на начальних становищах в Польськїм Королівстві.

Поляки догадуються на основі півофіціальних заяв вистити німецьких урядових кругів, що Німеччині належить тепер на тім, зби використати польські акціямі. Загасять ходити тут також о приспінєннє будогі польської армії.

Супроти сїх поголоскк Поляки роблять відповідний „настрій“ і закликають, що польське громадянство тільки тепді згодиться на-приспінєну організації польської армії, коли осередній державі полагать польську справу „в спосіб рішучий і відносдаючий по крайній мірі мінімальній програмі усіх партій без виімку“. До сїї мінімальній програми належить: 1) Забезпечення від обрєнення звідних окраїн Польськото Королівства, 2) Направа „хрийд“, заподіяних Полякам берестейським договором 3) Прилучення Галичини до Польщі і 4) вивідування польської держави в конечну самостійність і силу до виконення державних завдань.

Делегация національного союзу в німецькому посольстві.

Київ, 6. серпня 1918.

Читаємо в нинішнім „Відродженні“:

Дня 2. серпня о 12 год. дня делегация від прєвїдї українського національного союзу сд віддала німецьке посольство і мала бесїду з генеральним німецьким консулом на Україні п. Тїле втрєсду убивства фельдмаршала Аїхгорна.

Національний союз обєднує українські партії та організації (центр. фракцію укр. соц. революціи, соц. федер., соц. трудовики, зем. хліб., правиче т.—во, селянська спілка, земський союз, рада шляхці, рада почт. тел. спілки і т.) на платформі оборони української державности.

Делегация завяла п. Тїле і про ала не довести до відомого німецького народу, що український національний союз гисловидє саме обурєння проти убивства Аїхгорна, виконєнє предстванїєм російської партії, що прийїав на Україну для цієї гєту, виконуючи, очевидно, постанову закердонної партії, що хоче влігати на українські справи. Українські партії і організації протєстують проти непроханого втручання гакердонного елемєнту в свої справи і вважють терор бєвїдним, шєдлєнім засобєм для розєвяки політичних питань.

На жалє, політична атмосфера на Україні така, що дає можливість антидержавним елемєнтам піднімати голєву, на шєсть надїятись і організуватись для повєдєннє української державности. Ворєтуючи проти української державности, російські елемєнти гїд упують проти українських партій, а такжє іспроти Німцїв. Жертвєю цієї політики російських централїстів і вправ Аїхгорна, що стояв на становищі української самєстїйности. Український нац. союз вважє, що українські справи мажть розєвяуватись політичною зєцїєю українських громадян, а зовсім не втручанням закердонних факторів.

На це п. Тїле відповїв, що для Німцїв приємно, що українські партії одмежовуються від участі чи моральної підтримки таких фактів, як убивство, але по правді, це нещастя сталося „не без вини України“, бо певно,

що одна нитка тягнеться від москєвських соціалїстів революціонерів аж до Одєси, де є такжє гїздо терористів, що веде ворожу роботу проти Німцїв.

На це делегация відповїла, що всі українські партії тєрєдє стоять на становищі самостїйности України, проти цьогож вважються російські партії, од правих до лївих еклєчно, — і ведуть анти українську політику, силкуючись підірвати навіть принцип української державности. Українцї, по незалежних від них обставинах, активної участі в творєннї своєї держави, на жалє, тепєр не приймають, а це дає простір для москєвських централїстичних аспїрацій на Україні. В цїй атмосферї утєсєлюється пєсихологічно спрїятливий ґрунт для таких фактів, як замах на Аїхгорна.

На прикінї п. Тїле гисловєв надїю, що коли в національному союзї бєгуть участь такі гєлєкі організації, як впр. селянська спілка, прєвїдї бажанням тєрєдє правєвати над скрїплєним української самєстїйної держави, то робота союзу бєз наслідків заєлєтитись не може і, при певнєму дєспїрі та порозумїнні, дєбрі відєсїннї між українцями та німецьким народом можуть полагодитись.

Посольство довєдє завяву укр. нац. союзу до відомого німецькому урядовї й народовї.

Делегация, грошєючись, на останній завяву, що тєрєдє зіборєну всіх зборів рад нац. союзу гє можє зібратись і гїнєсти формальну постанову в цїй справї, але прєвїдїя, згаїоннє політичєй напрєм союзу, вєзяла на себе смїливість грєбїти цю завяву тепєр же, сподївачись, що коли настануть нормальні обставини — тоді прєдстватї формальну постанову.

Українська політично-демократична думка тєрєдє стоїть на позиції тут заєдєвїй, і сподївєтєся, що, при дєбрем бажаннї керувєчих сфєр, гєрєзєвїннє між українцями та німецьким народєм може наєтупити.

Рєзєсєва була довга й цікава.

двох братніх народів, спільність економічних інтерєсє і бляжкїсть меж, — усє цє, Вашє Свїтлїсть, вистарчує за поруха успїху вєлєчєного завданнє доручєного менї його Вєлєчєрїйшїми бажаннями шєсть й вєлєчєности Вашїй мєлодїї Державї. Але бляжє всьєго у своїй справї я сподїваюсь від свїячуттє й до помоги Вашої Свїтлостї й Вашого правєтєльства.

На це п. Гєтьман відповїв:

„Панє послє! Я глєбоко зворошеннї слєвами прихїлности й дружбї його Вєлєчєности Царє Фердїнандє Болгарського. Я бєвїрєно вдєчєний за завяву прїязнї до менє й Державї Української, яку його Вєлєчєність лєскаво вєслєвив у своємї лїстї. Тєрєдє й лєскаво сподїваюсь, що прїязнє Державї Болгарської до Української Державї, якїй його Вєлєчєність зі савого початку поклав такі гарні пїдєвїзкї, бєдє усє рєстї й змїцїтити і вїдєє на користь і шєсть обох братнїх народів. А вєк, Панє Послє, дужє дякую за вєшї постїйнї, усїсїннє турбєтї при навяваннї дружнїх взаїмнїх вїдносїн між Болгарською та Українською дєржавамї.“

По авдієнції відбувєся снїданєк, на цїм пан Гєтьман підєвє чєрку за запрєвїдї Вєлєчєности Царє Болгарського. Болгарський Посєл вїголюєтє тєст в чєсть його Свїтлостї Ясновєльможного пана Гєтьмана всїєї Українї.

Похорон бл. п. Івана Стєшенка.

Київ, 6. серпня 1918.

Нинішня „Нова Рада“ доносїть:

У недєлю відбувєся вєлєчєний похорон Івана Стєшенка, цього першого кавєрєра, котрєй своїм вєлєким захїстом і невтожною працєю на полї освїтї розбївав мїшву скалу народньої терєвї.

Виконати останній обовязок перед небїжчиком, якого знав увєсь Кїїв, зїбрались тїснє людиє, що ширєким морєм оточєли площу коло Володимирського собору, звідки після заєхїди бєдє вїнесєно трумну в тїлом похївнїк.

Жалїбнїй похїд розтягєся на кїлька квартєлїв, і в ньому брєли участь усї від малєго до старєго, від убогого до богатєго — всї бєдє тут.

Попєрєду парамї йшли дїтї в вїнках і живими кїйтєкєми, далї знову цїлий рад людиє, що несєли бєзкєнєчєний ряд вїнкїв. За вїнками йшли двє вєлєчєзних хорї, далї духовєнство, а за духовєнством несєли бїлу мєталєвую трумну, укриту по стародавньому звичаю звичаю червоною кїтайкою.

За трумною йшла родїна небїжчика, його друзї і товариші. Серєд них майжє в глєвнїм склєдї бєвє колїшнїй генєральнїй сєкрєтарїєт. З тепєрїшнього мїністерствєа бєдє тїльки двє прєдстванїкї — мїністер освїтї М. Васєлєнко і мїністер харчєвих справ І. Сєколєвський.

Коло мїністерствєа освїтї прєцєсїє слєвєлась. З мїністерствєа вїйшли усї службєкї, Ф. Сушнїцький від м-ва освїтї, а прєф. М. Борєк від академїї мїстецтєв у коротких промовєх екєрєктїзуєвали небїжчика, якє фундаторє і першого керовнїка мїністерствєа освїтї.

Звїдтї прєцєсїє рушїла по В. Васєлєвської на Ново Бєйковє кладовнїцє, де під зєлєними дєрєвєми паруч з могїлєю М. Лїсєнєк бєдє вїрїтєа могїла.

Пєрєд могїлою останнє прєшєвєй прєйшло сказати сїла людиє, і тї вєдушєвнї слєвєтї горючї слєзї, якї брєїли на очєх прїсутнїх, сєїдїннї про те, що послїдї небїжчиком зєрна впади на родєчнїй ґрунт.

Першїм прємовляв артїльнїй батько М. Левїтський, потїм вїступєли прємовєцї вїдїєнїкї наукєво-просвїтанїх і культурнїх організєцїй, товариствє і інстїтуцїй. Л. Стєрїцькє Чернїївська, А. Лєщєнєк, В. Чєховський, всї вонї характернаєвєли смєрть І. Стєшенка як одчєу з найтєжшїх утрат українського вїдродєннєя.

Прєдстваннє польського громадянства прємовляв мєлєською мовою.

Кєдї трумну опустїли з могїлу, прїсутнї прєспїєвали вїчну памєть, залєвїтї національнїй гїмн.

Могїду прїкратїли живими кїйтєкєми. Пїєно пєчєли ровхєдїтєся, і кожєн потєвєз, шє лїшєв тут на кладовнїцї шєсь рїдєкє, дєрєгє і невєзємнє...“

Лист царя Фердинанда до Гетьмана.

Болгарський посол у Гетьмана.

Київ 6. серпня 1918.

Нинішнє „Відродженнє“ прїнесло таку звїстку:

Першого серпня п. Гєтьман урєчнєто прїїняв болгарського посла, якїй вручїв гєтьмановї такого лїствє його вєлєчєности царє болгарського:

„Мїй дорогїй вєлєчєний прїязєлє! Ширє бажєючи закрїєтити прїязнї вїдносїнї між Болгарїєю та Україною, якї так шєстєлю склєдєлись, я порїшїв прїзначити своєм надєвичєйшїм послом і повновєдїєм мїністром при Вашїй Свїтлостї пана доктєра Івана Шїшєвнєва, прєфєсорє Сєфїїського унївєрєсїтєту, бєвїшого мїністра народної освїтї, вїдзначєного вєлєким офїцїрським хрєстом „Народного Ордєну“ за грємєдєвєнєскї послугї, офїцїрським хрєстом „Царського Ордєну св. Олєксєндєра“ та вїншєк. Я доручєв йому всїєє сєдєшє старатись вєслужити пошану й довїрєя Вашої Свїтлостї, і тєк, як менї відомї його вєлєкї вїдєбнєстї й його вїдданїє менї, тє я прїєєн, що він з'ємїє, на мєє вєлєкє вадї полєннє, осєкнутї цє й виконати почєснє завданнє, якє йому доручєно.

„Влєзєннїй у цєму, я прєхожє Вас, Ясновєльможнїй панє Гєтьманє, лєскаєво прїїнїтити посла Шїшєвнєва й повїрїти всьєму тєму, шє він бєдє мати чєстє цєрєкєвєтї Вас од мого їмєнї, особлїво вєслєдєво моїх бажань всьєго крашєго Вашїй Свїтлостї на славу й шєсть України, а такжє вєслєдєво глєбєкої пошанї й ширєї прїязнї, з якїми я, дорогїй і вєлєчєний прїязєлє, зїстаєюсь Вашїй Свїтлостї добрїй друг Фердїнанд.“

Прєдєлєкє цєй лїствє. посєл зєвєрнєвє до пана Гєтьмана з такою прємовою:

„Вашє Свїтлїсть, Ясновєльможнїй панє Гєтьманє всїєї Українї! Мїєю чєстє прєдєдатї Вас лїствє, в якєму його Вєлєчєність мїй Наймїлєстївїйшїй Пан вєрєдїтує менє при Вашїй Осєбї та доручєє менї почєснє пїзмєннїцтєво вєслужити Вашє довїрєя й пошану й вєстарєтєсь змїцїтити зв'язкї, так шєслєвє вєстанєвєлєнї між Україною й Болгарїєю.“

„Вашє Свїтлїсть! Старєдєвнї культури вєзємнї між нашїми батькївцїями, почїнаючи Х. віку, зв'язнї вїдєлєнї чєрєз довгї столїттє, рїєка подїбнїстї грємєдєвєнїх устрєїєв“

Народний фонд.

Зїбранї дєтєкї нєдєдєннєчє шарєвнїчє до Музеєвнєго Бєлєкє прєдєлєкєвєчє у Львєві, Рїчєк 1. 19. Ч. зєк. нє. 5000.

Проголошення закону про наслідство влади в українській державі.

Київ, 6. серпня 1918.

Нинішні часписи доносять: —
 Позавчора в гетьманському палаці озбу вель урочисте проголошення закону про наслідство влади в Українській державі. О четвертій годині дня в залу палацу прибули міністри та члени в голівню ради міністрів Лизогубом, на чолі в голівню ради міністрів М. Василенко, сержант державної сенату М. Василенко, сержант державної сенату і галицький митрополит Антоній. П. гетьман вийшов у супроводі начальника гетьманського штабу Стелюцького в іншіх урядовців во внутрішніх кімнат у велику залу й привітався в почесною гартсью, після чого ввернувся до присутніх із такою промовою:

Честні місяці впертої напруженої праці по збудуванню держави Української починають давати наслідки, але шлях нашої праці ще дуже довгий і на ньому зустрітяться ще багато перешкод.

Громадянство, за малими винятками, не досі ще зрозуміло значіння тої політичної ситуації, яка утворилась тепер через ті або інші обставини. Через те воно не може зрозуміти багатьох справ.

Інша частина громадянства, користуючися цим і близьким ідеєю й бур анархії, вже вже старяться до ідеї державності, вживаючи всілякі засоби до позалення теперішньої влади.

Затулюючи цим, а також бжежаючи, щоб законність і лад управління Українською державою не були змінені а ні трохи при яких би то не було обставинах, постановив я видавати закон і грамоту власноручну, в яких визнаю, що коли Богом владу буде послати мені, або тяжку хворобу, то тоді в управлінні державою вступають верховні правителі: оги означений мною в грамоті власноруч-

ній од третього цього серпня і два обраних — один державним сенатом, а другий радою міністрів.

Видаючи цей закон і грамоту, я широким підкреслив перед народом українським, що не влада й почесні гетьманські ваблять мене, а доля й шаслива будуччина, яка при кожному нерозважному кроці в цей бурхливий неспівний час може згубити все те, за що так довго вона боролась.

«Влазико й ти, панове міністри та сенатори! Я певен, що праця ваша на користь держави Українській буде так само правдива і шира без мене, як і при мені. А поки, хвалити Бога, всі ми здорові, нехай же так буде ще довгі роки на славу вільній Україні. За це ми волнемо свої гарячі молитви до Всемогучого Творця Амінь».

Після гетьманової промови митрополит Антоній також сказав до присутніх коротку промову, в якій запрошував помолитись за здоровля, многочлтя та добробут пана гетьмана.

По скінченні урочистого молебня державний секретар Завадський прочитав новий закон про наслідство влади. Потім генеральний писар Полтавещ Остранин передав панові гетьманові три запечатані грамоти, власноручно написані самим ганом гетьманом. Ці грамоти п. гетьман вручив по одній: митрополитові Антонієві, президентові сенату М. Василенкові й голові ради міністрів Лизогубові.

На останку п. гетьман проголосив «славу» Українській державі, а міністер військових справ Степан Рогоза побажав панові гетьманові ще довгі роки працювати на користь Українській державі та виголосив «славу» в честь пана гетьмана.

Лойд Джордж про воєнне положення.

ЛОНДОН, 8. серпня (Рейтер). В Палаті громад сказав Лойд Джордж про воєнне положення між військ, що Англія взяла участь у війні між ними, що нагуп ено міжнародне право. Відтак підкреснув вагу діяльності флоту і авіації, що деякі секції не будуть по біти на морі, доки Німеччина ніколи не може трайфувати. Флота антанті мала в початку війни 2 1/2 мільйона тонн об'єму, тепер має 8 мільйонів. Бода в жовтні Німеччину і авіація по літають 150 літаючих суден. В останніх двох роках підняли Німці дві сфензиви на морі і суші. Келі б їх сфензига на морі вдала ся, тоді сканав армія у Франції буди б гірше на. Америка не могла дати допомоги, не могла доставити муніції ні вугля.

Про воєнне положення від 21. марта с. р. сказав: Ціллю неприятеля було військове рішення в сім році, ваки наслідіє псміч Америки. Німцше військо окупувало зразу великі успіхи. Втраті Англії в'були значні, але протягом 14 днів перемащено через канал 268.000 жовніїв, а третім місяці 350.000. В маю Німці вдерли на Францію, окупували також значні успіхи, але маршалк Фошіх повердержав і відпер в проти-Фелаві. Небезпека, не минула, але хйба оптиміст в німецькій штабі може ще вірити, що Людендорфони владяться в сім році остнути рішення. Успіх союзників лежить у скорому доповненню втраг, скорому напливові Американців та у єдності начальної команди.

Обговорюючи російські відносини сказав: Не хочемо і не маємо права мішатися у внутрішні справи російського народу, але зочемо йому допомогти в боротьбі за волю. Одиночки бжежанем Чехо Словаків є, аби могли виступити з Росії і боротися по стороні союзників на західнім боєвищі. Ми в нашої сторонні хочемо їм в сім допомогти.

Про справу мира сказав Лойд Джордж: Вірю в союз народів, а його успіх залежить від обставин, серед яких він здійсниться. Він повинен мати силу, аби гнурити справедливості. Коли ми неприятелю покажемо, що маємо таку силу, тоді буде мир, але не скоріше.

Воєдушний напад в Альбанії.

ВІДЕНЬ, 8. серпня (Тко). Урядово: В Альбанії ескорта літаків армії і фльоти атакує італійське море влету на схід від Валони. Велике погуля і дим доведуди, що наш напад удався.

Даліша сфензига антанті.

БЕРЛІН, 8. серпня (Вольф). Урядово: Група кн. Рупрехта: По обох сторонах Лі відперли ми в часті англійські наступи. На північ від Сомми неприятель натальню наступав на нашу ліній старсенца по обох боках шляху Везу Селіе. Ми відперли його. В ноці хвиллями жива діяльність артилерії і сутички вивідчили. На захід від Mont d'ier не даєся частібно наступ Французів.

Група війск престолю: М'ж Соасон і Рене огнега боротьба тільки хвиллями оживлялася. Дрібні бої піхоти над Едією і Весль і на північ від Рене.

Група війск ген. Галліпіа і кн. Альбрехта: В Ботезах успішний випад в старціша неприятеля на Scha'zma'ppele.

Вечером: Наступи Англії в' між Анкросю і Аврсю. Неприятель вдерся в наші становища.

Англійсько-французький наступ під Амьєн.

ЛОНДОН, 8. серпня (Рейтер-Тко). Генерал Галліг доносить, що британська четверта і французька гетша армія під Його проводом перейшла до і до наступу на широкім фронті на схід і південний схід від Амьєн. Наступ розвивується вдоволяючо.

Обстріл Парижа.

ВІДЕНЬ, 8. серпня Паризькі дневники доносять, що в Парижі в'нує велике замішання наслідком нового обстрілу міста з далекострільних гармат. Що деякіх мінут паде на місто оден гранат. Часть телефонічних проводів згичена. Богато осіб згинуло.

НОВИНКИ.

Львів, 8. серпня 1918.

— Архикнязь Вільгельм в нім. головній квартирі. «Kurjer Lwowki» доносить в телеграмі з Відня: Архикнязь Вільгельм знаходиться від якогось часу в німецькій головній квартирі.

— Виконання 74 засудів смерті. «Atweiser Zig.» оголошує зміст приказу військової команди ч. 177 в 29. липня 1918. на основі котрого подано до загальноного відома виконання засуду смерті на 74 жовнірах волків піхоти чч. 109, 71, 91, 91, 102, 28 121. за влочини дезерції, бунт, державної зради і т. и. Сімаються в тих належало до чесько-словацького дітлову, який бореться проти Австро-Угорщини.

— Підвишка почтових оплат. З дня 1. вересня с. р. буде обовязувати нові підвишка почтових, телеграфічних і телефонічних оплат. Оплата за звичайний лист до 20 гр. буде яко-

сми 20 с. (тепер 15 с.), за кожних дальших 20 гр. 5 с. Шна почтової картки (тепер 8 с.) підвищена на 10 с. Друки будуть оплачуватися до 50 гр. 5 с., до 100 гр. 11 с., за кожних дальших 50 гр. о 3 с. більше. Пакунки мусять бути сейчас оплачені. Оздата за пакунок без поданої вартости винасить до 5 кг. 1 К., до 10 кг. 2 К. 20 с., до 15 кг. 3 К. 20 с., до 20 кг. 4 К. 20 с.; за пакунки з поданою вартістю (Sperrgüterpakete) до 5 кг. 1 К. 40 с., до 10 кг. 3 К. 20 с., до 15 кг. 4 К. 70 с., до 20 кг. 6 К. 20 с. Засадничя оплата почтових перекладів за перших 50 К. підвищена з 20 с. на 25 с. Експрессова оплата за пакунки підвищена з 50 с. на 1 К., за іншіх пересилки від 30—60 с. Телеграми в тарифовій оплаті незмінні, тільки введено окрему доплату 20 с. При телеф'онах введено також підвищені оплати.

— Комітети відбудови. Безчисльні праці Централі відбудови і буд. Експозитур амушуть пошкодованих закладата місцеві горожанські комітети, котрі спільними заходами мають відбудувати знищену оселю. В найближшій мабудь вже часі зачиняться плянові акція в тім напрямі, введена через Українську Технічну Комісію відбудови краю при товаристві «Сільський Господар». Поки що творяться комітети о мішанім характері. В Станиславові при ц. к. старостві утворив ся 26. VII. 1918 заходом філії «Сільського Господаря» комітет горожанський зложеной в 20 осіб (10 Українців, 7 Польців, старости, нач. Експозитури і інженера), котрий має бути посередником між будівельною Експозитурою а селянами. Дальше анбранний ексекутивний Комітет, до котрого ввійшли посол др. Бичинський, інж. надр. залізниць Мирон, а від галицької філії «Сільського Господаря» Іванна Блажеквич. Комітет має наглядати над роботою Експозитури і її прискорювати. Повний ком. тет відбудувати ме свої засідання околи 1. і 15. кожного місяця.

— Бюро сирівців торговельної і промислової Палати у Львові, звивав всіх малярів і декорників, яким віддане декорование зовнішних вікон і дверей державних будинків, а то почтових і телеграфічних урядів і т. п., щоби у власнім інтересі подали Бюрови сирівців найдальше до 15. серпня с. р. власть, яка віддала їм дотичну роботу, дату і часле дотичного письма, як також розмір зовнішних вікон і дверей. Ті далі суть потрібні Бюрови до помисканя дозволення на льяний олій для висше згаданих цілей.

— Трамваева катастрофа на вул. Коперника. Вчора коло год. 7 30 вечером надіхали ул. Льва Сап'іги з гори, від залізничного двірця два зчеплені вози «LD» до стації при касарнях жандармерії. Хотяй моторова вази загальмувала, однак з причини анчального нахиллення уличі і ховьких по дощи шин, вози возні пасажирів стали кочитися з ще раз більшою скерістю в діл. На се надіхав службовий віз в ремізи на ул. Коперника і вдарив на вози «LD»; оден віз «LD» і віз службовий вискочили з шин, посунулися по каміню і поверверталися. Віз з пасажирями ударив в залізну браму палати Бельських, поломав її, переломав грубий клен, але на щасте крім потавчених шиб, значнішого ушкодження воза і поранення б осіб, більшого немаштя не було. Поранені є моторові обох возів. Віз причеплений остав не ушкоджений на місці. За годину рух трамваів був вже звичайний.

ІВАНОВИ ФРАНКОВИ

складені на монумент-портрет приймає Краєвий Союз Кремажників у Львові, — числе книжочек члениччої 4.000.

ОПОВІСТІ.

Субота, 10. серпня 1918.
 Навіс греко-кат. Прозора і Ап. — римськ кат.: Лаврентій.
 Захоті греко-кат. 7. Н. по 3. Св. — римськ кат. 12 Н. по 3. Св.

Львівський Український Театр Сала Т-за ім. Миколи Лясенка, вул. Шапкевича ч. 5. В неділю дня 11. серпня 1918 «Невольник», два матичні мажонки зі співаки і танцюми в 5 діях Марка Кропивницького (на основі поеки Г Шевченка). Почтова оркестра. Початок точа о годині 7-30 ввечерю. Білети разні: можна дістати в Народній Торговлі а в день виставі від год. 5 ввечерю при касі театру. 2—2

Дирекція Видавничого Товариства «Українська Літературна Скарбниця» подає до відома своїх Члн. Членів, які писали свої уділи на шадні кн. «Дністра» ч. 10.700, що вкваска у віділових книжочек реалізуются а 1. IX. с. р. — Чайковський, Рудницький. 255 1—3

Вінчане, Вп. а. Йосифа Кебувацького а. к. проф. гімн. а Ва. Марією Равською відбудуєся у Львові в серпні с. р. в церкві св. Юрія.

„Із тьми до світла“

невичайну драму на 4 дії
з Магдою Соня
— в головній ролі —

Кіно „КОПЕРНИК“
висвітлює від 6. с. м.
вул. Коперника ч. 9.

Дирекція прив. укр. гімназії з право прилюдности в Чорткові подає до відома: 1) вступні іспити до приготавленої I. кл. відбудуться по феріях 2 і 3. вересня; 2. запис учеників, що вже здали іспит до I. класу перед феріями і учеників до класу II. — IV. буде 1. і 2. вересня; 3. вступні іспити до класу II. — IV. будуть 5. — 8. вересня; 4. шкільний рік 1918/19 розпочне ся 3. вересня с. р. богослуженням: 5. в бурсі Кружка У. П. Т. найде приют 20 — 30 учеників, що зголосяться до Старшини Кружка найпізніше 25. серпня 1917 р. — Ученики, що втерше вступати муть до заведення, мають явитися в товаристві вітці, матери або олікуна і принести: а) метрику хрещення, б) шкільне свідоцтво того заведення, де перше побирали науку, з potwierдженням Дирекції, що можна їх прийняти до другого заведення. 233 4—4

З прив. укр. жіночої семин. учительської в Перемишлі. В шк. р. 1918/19 будуть отворені I. і II. курс, потрібна однак більша як в минулім році Фреквенція, тому аелює Старшина Кружка Укр. Тов. Пед. в Перемишлі до учительства і духовенства, щоби придбали сій своїй так потрібній семинарії підготовані кандидати а се: до вступного іспиту на так I. як і на II курс. Вимагає ся: на I. курс укічення II. класа видлової школи і укічення 15. рік, на II. курс укічення III. класа вид. шк. і знання матеріалу I. курсу семинарії та укічення 16. рік життя. Замічсві кандидати найдуть уміщенє в зарчєм, а колиби їх було більше, отворитя для них бурсу. — За Старшину А. Агєськєвич голова. 254 2—2

Український Робітничий Дім у Львові. Читальня просвіти ім. Івана Франка в таборі вїселєнїв в Гмінді на своїх останніх загальних зборах порішила дати весь свій масток як основний капітал на купленє або вибудованє українського Робітничого Дому у Львові. Також чит. Просвіти ім. Тараса Шевченка дала одну акцію „Українського Банку“ у Львові на 400 К на ту саму ціль. На ліквідаційних зборах чит. ім. Івана Франка вибрала кураторію, що має вяржувати тим фондом і старати ся о його побільшенє. Підписана кураторія вложила в „Земельного Банку гіпотезному“ у Львові квоту 3520 К, має одну акцію „Укр. Банку“ 400 К і готівку 90 К 46 с. — разом 4012 К 46 с. Тепер звертають ся підписані до всіх працюючих людей Галичини і Буковини в зазивом, щоби хоч найдрібнішими датками причинили ся до вібраня такої суми грошей, щоби в столиці азстрийської України і українське робітництво мало центр свого життя. Гроші треба слати на адресу „Земельний Банк Гіпотечний“ Львів, Підвалє 7 для „Українського Робітничого Дому“ у Львові. — Гмінд. 1. мая 1918. Анна Сирольська, Ірина Олеськова, Іван Вовчук, Гриць Гердєвичук, Омєлян Бачинський, Емануїл Сандуа і д-р Лев Ганкевич.

Донись зі Станіславова. В надходячій шкільній році отворє Товариство „Українських Жінок“ жіночу бурсу, де може зняти приміщенє 30 учениць всіх станів. шкільнє прийнятя слідуючі: Місячна оплата 200 К, з чого часть мусить бути вложена в актуалах після спису, який позастє Виділа. Учениць обовязані вложити при вписі 25 К, річно на івєнгар і 25 К, віврічно на пранє. Учениць мають мати власну постіль, білє, убраня, обує, лїжку, вилки і вїж. Зголошеня треба слати на руки п. Агє. Кульчачької в Підпечарах, п. Тиссьєвниці. Устні позастє дасє п. Сабатова. ул. Липова, укр. гімназія. 232 3—3

Субскрибуйте акції Українського Банку

„Український Банк“ основуєть ся акційним капіталом трєх мільонів корон, розділєних на 7.500 акцій, кожда акція по 400 корон.

Головним завданєм „Українського Банку“ є: 1) придбанє селянсько му населєню землі, лісів і пасовиєк дорогою прїєрєжкї більшшх земельних послїстїей і взагалї піднесенє рїльничого господарства, та 2) поширенє промислу у всіх його галузях, подвїгненє господаєсько-промислових підприємств та торговлі.

Акції „Українського Банку“ приєсьть посїдачєви дохід у видї дивїденди. Ак-

ції є корисною і безпечною лїокацією капіталу; їх можна продати або дїстати на їх застав позичку. Для кредитових товариств і заробковогосподарських стоваришень акції є дуже догідним способом лїокації резервових фондів.

Посїданє п'ятьох акцій „Українського Банку“ дасє посїдачєви голос на загальних зборах акціонерів (членів Банку). Акціонарї, що посїдають менше нїж п'ять акцій, можуть лучити ся між собою для установленя спільного повновласника до участї в загальних зборах акціонерів.

Хто хоче стати членом „Українського Банку“, нехай негайно перєшлє правильно вивопненє зголошенє і відповїдну квоту, а се по 400 корон за акцію, а кромї того на безпосередню належитість по 4 кор. і на кошті конфєкції по 4 кор., разом протє за кожду акцію по 408 корон на адресу: Товариство взаїмного кредиту „Дїєстер“ у Львові, ул. Руська ч. 20, вкладкова книжка ч. 11.200.

Повний проспект, зголошенє і почтові складанки висїлають ся на жаданє. 1031

Комїтет основатєлїв „Українського Банку“.

НАДІСЛАНЕ.

Адвокат Др. Ваньо
в Золочові пошуєкє концїпєнта з правом субстїтуції. 222 б).

ОГОЛОШЕННЯ.

Ажєкє в добрім гололєзє пошуєкє парохїя Казул, на стаду пасаду. Нотанїє сїлє позжаданя, першєстєпо Іванїцїм. В івєстєудїях вярдїях млого ванїгя, пїсїтїя добра. Відносїтєсь до уряду парохїяльного. 166 8—8

Образована бездїтна вдова, середнього віку нї сїльського господарського стану, несає в рєалїстєсїє на 10.000 К, з брїжєкє вїжєкєтєє пїсїтїє стїрїжєкє казєлєра абї бездїтного вїдїєкє в цїмє сїлєружєстєсїє. — „Наділ“ poste restante Соєль. 216

Пошуєкє учїтельнїє на цїлий рік шк. до двоєх учениць в VII. кл. видї і III. кл. вїєр. мїжїлєє в фортецієжє, Говєрєр пїсїтїє умозє. — о. Пєтро Юрїчєк, вїрєх в Лїєвїєках кєлє Вєзбїрїєкє, півє Ярослєв. 258

Пошуєкє учїтельнїє — самїєдїєрїстїєє свєєкє Бандєра Адрїєрїє до вїрєкє дїтєє 3—4 кл. шк. вїєр. на цїлий рік. Вїєнєгородє пїсїтїє умозє. Уг, вїєкє стєрїєкє п. Нїєвїєкє коло Казулє. 152. 1—4

Пошуєкє інстрїктєра (рєкї) на цїлий рік шкільний, для учениєє III. кл. вїєр. школи на сєдє. Цїлє одєржєнє і пїсїтїє вїєлєє умозє. Зголошеня на адресу в. Вєлєдїєнїєр Грєб парєж в Слєсєніє в. Тєртєкїє. 249. 3—2

Краєвий Союз для збуту худєбїє у Львові
вул. Обєсолїєнських ч. 15.

потребує сєйчєкє корєспондєкєтє, мєжїєнїстїє, якє впрєвнєє пїсїє на мєжїєнїє „Мєрцє дєс“ українським і лєтїєнським пїсїємєм і трїє силє бюрєвїє до бухальтєрїї і мєнїпулєцїї. Влєє сїлєрєчєкє пїсїєнїє подєлєнїє пєтєнїєгїє прїєрїємєє Дїєрєкцїє кождєкє дєє до 12. год. ранє. 113 20—7

Машина до пїсїєнїє новє дужє гарнє і сїлєннє з грубїм і вїєрєзїмїєм нїємєлькїм, польським і українським пїсїємєм до продажїє по прїєстїєпнїє цїнїє. Зголошеня пїд адресєю: A. Sławik, Jęzor ad Jaworzno, Galięya. 181 6—16

2K **Видаництво** „Артїстїчєкє-Лїтєратурнїє Пєкїєннє“ 2B
НОВЕЛІ ЕДГАРА ПО
переклад з англїєйської мови І. Пєтрєжєвнїчє.
НОВІ ЛїСТІ
Пєсїєлїє Вєсїєлє Щурєтє.
Цїна по 2 кєр.
2K **Вїєдємєтїє в кїнєгарнїє ім. Шєвчєнкє у Львові.** 928 22—7 2B

Тєму, що на склїєкєнїєх на дєнь 4. сєрпнє 1918 р. Надзвїчєйнїєх Загєлїєнїєх Зборєх нє явїєлїє прїєпїсєннїє статутєвєм комплєт, прїєрє по мїєслїє стєтутє склїєкєє пїдпїсєнє Нєдєє Рєкє на дєнь 25. сєрпнє 1918 р. о год. 4. полєзудє.

Другїє Надєє. Загєлїєнїє Зборїє
Повїтєвїє Спїлкїє для продажїє худєбїє стєкє зарєєстр. з обм. порукоєю в Долинїє зїє слїєдїєючїєм пєрїєдкєм днєвнїєм:

1. Вїєбїєр однєкє члєнє упрєвнїє.
 2. Вїєбїєр двоєх члєнїв Надєрїєннїє Рєднїє.
 3. Внєєскїє члєнїв.
- Зборїє сїє будуть по мїєслїє стєтутє мєжїє прєво рїшєтїє бєз оглєдє на комплєт.

Долина, д. 6. сєрпнє 1918.
Др. Мїєх. Пєчєвськїє
голова.
Ів. Огєгєвнїє
сєкрєтєр.

СПІВАНІК УКРАЇНСЬКИХ СІЧОВИХ СТІЛЬЦІВ

В опрєдїє: Оглєднїєкє в красєкєх, 128 стр., 81 пїєснїє в нєтємєх на однїє голєс, 68 образкїє. Прєгарнїє кнїжкє. Цїнє 5 кєр. — Жєдєтїє на послїєдєлєтєю: Zentral-Verlag der ukrainischen Legion, Wien VII., Lederergasse 20. — 8 полє трєбє слєтє К 570 кєлєрєкє VIII. 14—18

Новїє кнїжкїє. Новїє видєннє

„Всєсвїтнїє Бїєлїєтєкїє“

Накладєм вїєдєвнїєцтєвє „Всєсвїтнїє Бїєлїєтєкїє“ сєлєє пєзвїєлїє сїє друєкєм слїєдуючїє кнїжкїє:
Н. 13. Гугє євн Гєфєлєнєтєєлє „Свєзь Пїєцїєнє“, драмєтїєчнє поємє в перекладїє Олєкєє Лїєцькєкє. Цїна 1 К. 50 с.
Н. 15. Дрє Днїєтрє Дєнєцєлє: Українськє днєжнєтє дужкє і Єврєпє. Полїтїєчнє розвїєдє. Цїна 3 К.
Кїєнїчїє сїє друєкєтє: В. Кєрєлєвнєкє „Бнєвїєкє“, повїєтє в перекладїє Пєтрє Дєтєлєє.
Новєвїєдєнїє вїєлєснїє „Всєсвїтнїє Бїєлїєтєкїє“ мєжїє дїєстєтїє в „Кїєнєгарнїє Нєук. Тов. ім. Шєвчєнкє“ у Львовїє Рїєнєк ч. 10, абє у Ієвнє Кєлєвнїєчнє в Бєрїєслєдїє на пєрєдєрїєчнїє надєслєнїє належитєстїє і на вїєштє послїєкїє 30 сот. на порєчєву оллєтє 60 сот. 3—18

МАШИНИ ДО ШИТЯ

найлучшїєх сїєстємїє найкєрїєсїєйшє мєжїє набутїє у фїєрмє
МАКЄМІєДЕР МІєЛІєМОН
склад машин до шїтїє
Львів, вул. Вєлєкє ч. 11. А.
Вєрстєт рєпарєцїєннїє. XIII 5—8

ЧИТАЙТЕ! НА ЧАСІ КУПУЙТЕ!

Хтє хєчє познєкєжїєтїє сїє докєлєднє про нїєвїєшєє польськїєх і рєсїєнськїєх рєзєлїєцїєннїєх партїє до спрєвнїє самєстїєннєстїє УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ вєхєлє рєрєчїєтєлє Дрє Мїєх. Лєвїєнськєкє:
„Польськїєй і руськїєй рєвєлєюцїєй рїєх і Укрєїнє“.
(стрє. VIII+200. Цїна 3 кєр.)

„ЛЮДИ“ бієграфїєчнє-лїтєратурнїє мєрїєє.
(Дрєгоманїє, Фєзїєкє, Пєлєлїє, Сємбратєвнїчє, Вєрїєзєв, Рєкєлє, Крєвєкє, Тєлєстєкє, Турєєвнїчє, Ієрїєбєлєдїє) в портрєтєжє.
(Стрє. 132. Цїна 1 Кєр. 50 сот.)

ЗАМОВЛЯТИ: НННГАРНЯ НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ім. ШЄВЧЄНКА у Львові, Рїєнєк ч. 10.
На прєвїєцїєю вїєслєєтєсь сїє того сєлєкє днє.